

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa P.K.
przeciwko L.K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą
Przedsiębiorstwo „E.” w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 14 listopada 2018 r. oddalił apelację i zażalenie L.K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo „E.” w W. od wyroku Sądu Rejonowego [...] w W. z dnia 13 kwietnia 2017 r., mocą którego zasądzono na rzecz P.K. odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W sprawie ustalono, że P.K. był zatrudniony u L.K. – swojego ojca – od dnia 1 lutego 1995 r. na podstawie umowy na czas nieokreślony na stanowisku

rzeczoznawcy, w wymiarze pełnego etatu. Od 2003 r. L.K. nie wystawiał P.K. skierowań do odbycia okresowych badań lekarskich.

Pracodawca złożył powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., wskazując, że powód odmawia realizacji podstawowych obowiązków określonych w umowie o pracę i jej załącznikach, co spowodowało całkowitą utratę zaufania. Jednocześnie pozwany wskazał, że P.K. nie dostarczył aktualnego zaświadczenia lekarskiego.

Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, że żadna z wymienionych w oświadczeniu przyczyn nie uzasadniała rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia stanu faktycznego sprawy dokonane przez Sąd Rejonowy.

W zakresie oceny prawnej Sąd odwoławczy przyjął, że sprzeczne z obowiązującym regulacjami jest twierdzenie, że powód nie potrzebował skierowania na okresowe badania lekarskie. W ocenie tego Sądu, sformułowana przyczyna rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. była zbyt ogólna i niekonkretna.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik pozwanego zaskarżając go w całości. W podstawach skargi kasacyjnej wskazał na naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 52 i art. 211 pkt 5 k.p. oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Innymi słowy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie zrealizował tak określonego postulatu. Okolicznością, którą wskazał, jest potrzeba wyjaśnienia kwestii prawnych w ich znaczeniu ogólnym. Tak sformułowana przesłanka nie spełnia kryteriów przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 549/17, LEX nr 2497686). Przedmiotowy wniosek ani jego uzasadnienie, takowych nie zawierają. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powinno zawierać odpowiednie skonkretyzowanie co najmniej jednej z przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych - w ujęciu abstrakcyjnym - w czterech punktach art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powinno to być skonkretyzowanie przyczyny i odpowiedniej argumentacji wykazującej, że dana przyczyna przyjęcia skargi występuje w rozpatrywanej sprawie. Argumentacja uzasadniająca wniosek powinna dotyczyć ustawowo określonych przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania z zachowaniem standardu odpowiedniego do powagi postępowania kasacyjnego przed Sądem Najwyższym i umiejętności zawodowych wnoszących skargi, profesjonalnych prawników. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., III UZ 2/10, LEX nr 622211). Tych postulatów przedmiotowy wniosek nie spełnia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 k.p.c.